

Cel mai însemnat mesaj al apelului de la Fatima

Publicarea conținutului celei de-a treia taine de la Fatima de către Ioan Paul al II-lea a devenit unul dintre cele mai importante evenimente ale Marelui Jubileu din anul 2000. A aflat atunci că acea previziune, în mare parte, se referea la atentatul dramatic la adresa Papei, pe 13 mai 1981.

Previziune

Previziunea din cea de-a treia taină de la Fatima, în mod simbolic, vorbește despre mari persecuții, suferințe și martirajul a mulți credincioși ai lui Christos, printre care sunt, de asemenea, capelanii, episcopii și papii sec. XX. Mari distrugeri și persecuții sunt provocate de către oameni contaminați de ideologia ateistă, împotriva lui Dumnezeu, și, în special, de comunism. Locul acestor evenimente înspăimântătoare este prezentat printr-un simbolism aparte: Papa, episcopii, capelanii, călugări și călugărițe urcă pe un munte abrupt, pe al cărui vârf se află o Cruce imensă. Citim în partea a treia a tainei de la Fatima: Sfântul Părinte, până să ajungă acolo, a mers printr-un mare oraș, jumătate ruinat și pe jumătate tremurând, cu pasul nesigur, chinuit de durere și suferință; mergea rugându-se pentru sufletele morților, ale căror trupuri le întâlnea în calea sa; a ajuns în vârf, îngenunchind la picioarele Crucii celei mari, a fost omorât de către un grup de soldați; de câteva ori a fost lovit de gloanțe de armă și săgeți din arc, și astfel au fost uciși, unul după altul, episcopii, capelanii, călugări și călugărițe, precum și multe persoane laice, bărbați și femei din diferite clase și poziții sociale (...).

Din perspectiva celor 88 de ani de la aparițiile din Fatima, putem să constatăm că, în viziunea celei de-a treia taine, putem descifra evenimentele tragice de la sfârșitul secolului. În sec. XX, urmare a mării crize a credinței, au ajuns la putere ateistii, care au provocat degradarea morală a societății, căderea culturii, călcarea în picioare a drepturilor omului, precum și executarea unor masacre inimaginabile. În acest timp, Biserica a traversat un adevărat Drum al Crucii.

Cardinalul Ratzinger a spus că „în Drumul Crucii săvârșit în secolul trecut, figura emblematică a Papei joacă un rol special. În imaginea urcușului îngreunat spre vârful muntelui, desigur se poate vedea referința la diferiți Pontifi care, începând de la Pius al X-lea până la Pontiful actual, au participat la suferința secolului lor și s-au străduit să meargă pe drumul care duce la cruce. În această viziune, de asemenea, Papa este ucis, pe calea martirilor. Putem oare gândi că Părintele Sfânt, după aten-

tatul din 13 mai 1981, atunci când a cerut să i se aducă textul celei de-a treia taine, putea să nu recunoască în el propriul destin? În acea zi, s-a găsit foarte aproape de granița morții și singur a explicat apoi salvarea sa: mâna maternă a condus traseul glonțului, iar Papa (...) în agonie (...) s-a oprit la pragul morții. Faptul că mâna maternă a schimbat traseul proiectilului ucigaș este numai încă o dovadă a faptului că nu există destin care nu poate fi schimbat, deoarece credința și rugăciunea sunt forțe uriașe care pot să condiționeze istoria, și în cele din urmă rugăciunea se arată mai redutabilă decât proiectilele, iar credința, decât dezbinarea”.

Cel mai mare pericol ... acesta este alungarea lui Dumnezeu.

A treia parte a tainei se referă la credința noastră, pentru că vorbește despre consecvența istorică a crizei de credință și de moralitate, deci despre efectele alungării apelului de la Fatima. Deoarece

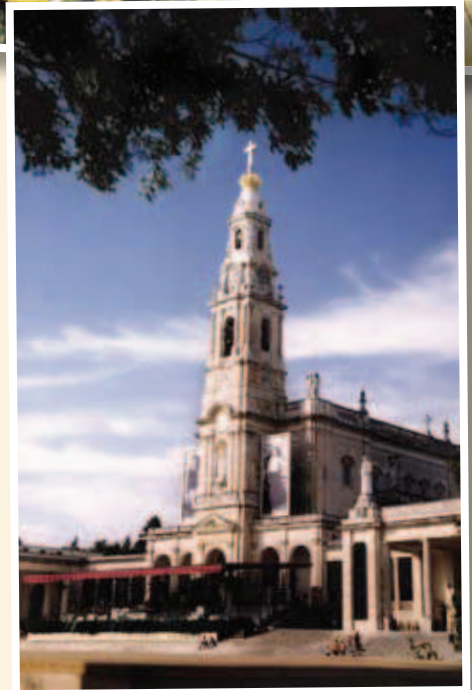

Jacinta, Francisco și Lucia

chemarea la pocăință și reîntoarcerea, cuprinse în apel, nu au fost permise așa cum trebuia, suntem martori la această tristă previziune, care în mare măsură s-a îndeplinit. Apărând la Fatima în 1917, în timpul primului război și în pragul izbucnirii revoluției din Octombrie din Rusia, Maica Domnului a transmis al treilea apel, în care dorește să aducă la cunoștința tuturor oamenilor că viața, trăită ca și cum Dumnezeu nu ar exista, este cea mai mare tragedie a omului și a tuturor popoarelor, este un pericol mai mare decât războiul nuclear și alte catastrofe. Fapt este că, la începutul sec. al XX-lea, a avut loc o mare criză a credinței. Tocmai atunci ateștii, de esență masoni, comuniști și fasciști, au ajuns la putere, ceea ce a dus la cel mai mare genocid din istorie. Mai mulți creștini au murit în sec. XX, din cauza urii față de credința lor, decât în primele nouăsprezece secole de la nașterea lui Cristos. Aici trebuie amintite prigoanele însângerate puse la cale de regimul ateist-mason

fierbând de ură împotriva credincioșilor și împotriva Bisericii catolice, în Mexic (1926-1930).

Mii de preoți și credincioși au fost uciși din cauza credinței lor. O situație asemănătoare a avut loc în Spania (1936-1939), când regimurile comuniștilor și socialiștilor, conducându-se după sentimentul nestăpânit al urii față de Cristos, au omorât 13 episcopi, 4184 preoți, 2648 de călugări și zeci de mii de credincioși. Biserica catolică a fost tratată, atât de comunism cât și de nazismul hitlerist ateist, drept cel mai mare dușman care trebuie lichidat. Ultimul scop, atât al masonilor și al comuniștilor, cât și al hitleriștilor, a fost nimicirea în totalitate a creștinismului. De aceea, într-un mod atât de bestial și plin de cruzime, au fost martirizați și uciși duhovnici și oameni credincioși, în lagărele sovietice și în câmpurile de concentrare hitleriste. Istoria ne învață că, de câte ori oamenii au renunțat la Cristos, precum și la întreg sistemul de valori pe care ni l-a

Sanctuariul de la Fatima

transmis, întotdeauna s-a ajuns la nașterea unor sisteme totalitare criminale, la genocid, la decăderea culturii, a libertății sau la degenerarea morală a societății, într-un cuvânt, la crearea iadului pe pământ.

Maica Domnului, în apelul de al Fatima, amintește că cel mai mare pericol pentru umanitate este demoralizarea, pierderea credinței, îndepărtarea lui Dumnezeu și a legilor Lui, atât prin cea mai des întâlnită mentalitate, cum că Dumnezeu nu există, cât și prin ateismul de esență comunistă, fascistă, satanistă sau pro- ▷

Sanctuariul de la Fatima

Aparițiile de la Fatima

Deoarece apelul Maicii Domnului de la Fatima este un apel matern, este unul puternic și univoc. Sună serios. Sună ca discursul lui Ioan Botezătorul la marginea Iordanului. Cheamă la pocăință.

Recomandă rozariul. Apelul este adresat fiecăruia dintre noi.

Maica Domnului de la Fatima amintește că cea mai mare tragedie și nefericire pentru om este păcatul și persistarea în păcat, care treptat duc la respingerea lui Dumnezeu, adică la iad. Prezentând viziunea înspăimântătoare a iadului, Maica Domnului ne-a făcut să realizăm că multe suflete merg la blamare veșnică, dacă se adâncesc în robia păcatului, alungă poruncile, încetează să se mai roage, să beneficieze de sacramente și se separă de credința în Dumnezeu. Iadul veșnic este o realitate, spre care omul în mod consecvent tinde, dacă îl alungă pe Dumnezeu, Iubirea și Mila Lui, trăind ca și când nu ar exista. La prima taină de la Fatima se referă Apelul Îndurării Divine, din aparițiile Sf. Faustina:

„Din porunca lui Dumnezeu am fost în prăpastia iadului (...), pentru a le spune sufletelor și a mărturisi că iadul există. Acolo sunt cele mai multe suflete, care nu au crezut că există iadul” (Memorii 741). Domnul Isus „dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să ajungă la cunoașterea adevărului” (1 Tim. 2,4).

Totuși, Ioan Paul al II-lea avertizează că există un rău mai radical, alungarea lui Dumnezeu de către om, a cărui consecință este anatema, adică blamarea omului de către Dumnezeu. Poate oare „Dumnezeu, care a iubit atât de mult omul”, să fie de acord să-l alunge, iar prin aceasta să-l condamne la chinuri pe vecie? Și totuși cuvintele lui Isus Cristos sunt univoce. Apostolul Matei vorbește clar despre cei ce vor merge la chinurile veșnice (25, 46). Cine vor fi aceștia? Pe această temă, Biserica niciodată nu s-a pronunțat. Aceasta este o taină nepătrunsă între Dumnezeu și conștiința omului. Tăcerea Bisericii așadar este, în acest loc, poziția corectă a creștinismului (...). Oare Dumnezeu, care este iubire, nu este în același timp dreptate? Poate oare să-și dea consimțământul la crime înspăimântătoare, pot acestea să rămână nepedepsite? Oare pedeapsa finală nu este, într-un anumit sens, obținerea echilibrului moral în opera atât de complicată a umanității? Oare iadul nu este, pe undeva, ultimul „pai

Cel mai radical rău este blamarea

În prima, cea mai importantă, parte a apelului de la Fatima (prima taină), Maica Domnului spune că ultima consecvență de respingere a lui Dumnezeu de către om este iadul. Copiii (Lucia, Francisc și Hiacynta) le-a apărut o viziune înspăimântătoare a iadului, iar apoi le-a spus: „Ați văzut iadul, unde merg sufletele bieților păcătoși. Dumnezeu vrea să-i salveze, Dumnezeu vrea să răspândească pe pământ serviciul divin al Inimii mele Neprihănite. Dacă se va face ceea ce vă spun, multe suflete vor fi salvate de la iad și pacea va domni în lume.”

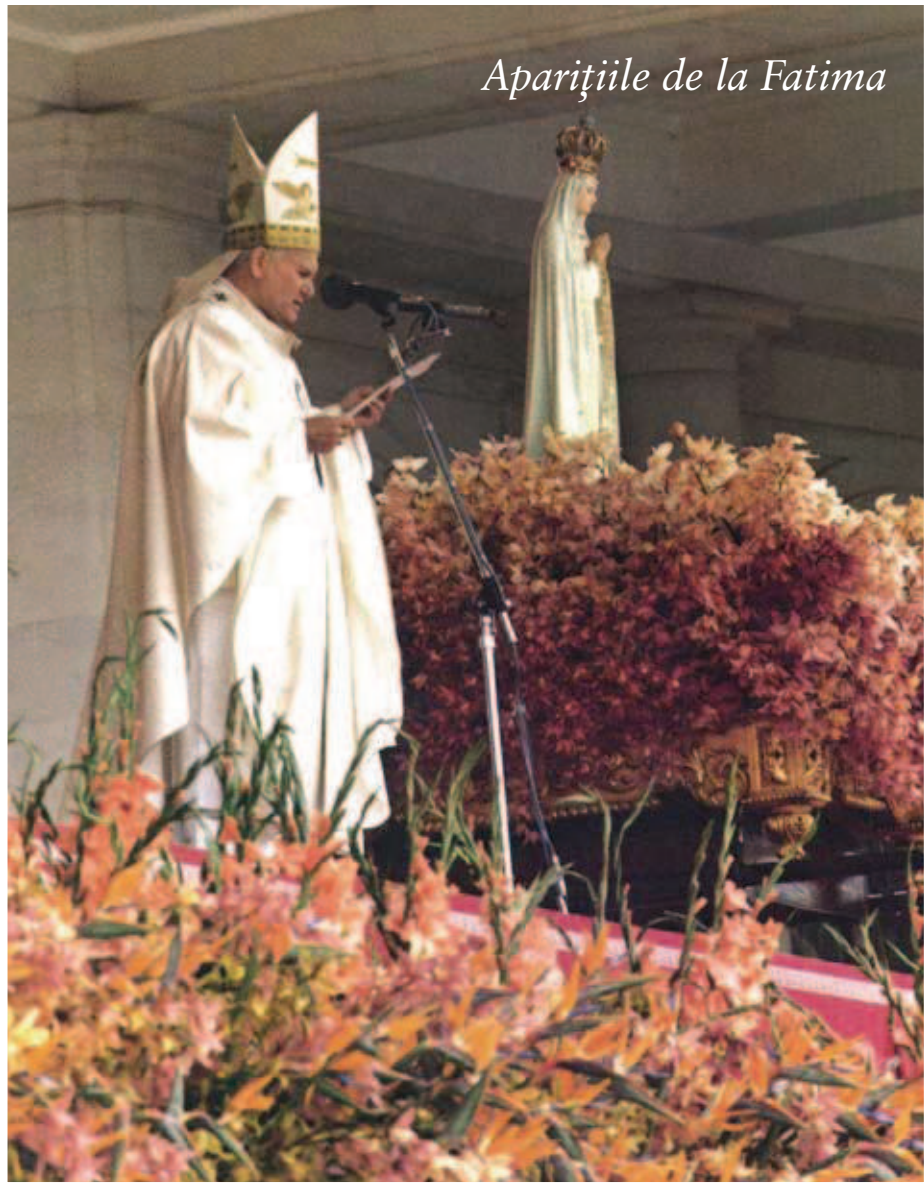
Ioan Paul al II-lea, în timpul călătoriei la Fatima în 13 mai 1982, în omilia sa a făcut referire la apelul Maicii Domnului, care dorește să ne avertizeze și să ne ocrotească împotriva celui mai radical rău, care este iadul: Cea mai mare piedică în calea omului spre Dumnezeu este păcatul, persistarea în păcat, iar în cele din urmă, înstrăinarea de Dumnezeu. Respingerea conștiinței a lui Dumnezeu din mintea lumii. Îndepărtarea de El a oricărei activități a omului.

În realitate, mântuirea eternă a omului se află numai în Dumnezeu. Respingerea lui Dumnezeu de către om – dacă este decisivă – în mod logic duce la respingerea omului de către Dumnezeu (Mt 7,23; 10,33), la blamare. Se poate ca Mama în care Duhul Sfânt face să renască toată dragostea, care dorește mântuirea fiecăruia, poate să tacă în preajma atitudinii de punere sub semnul întrebării a mântuirii lor? Nu, nu se poate.

pagarea ideologiei New Age. Expresia crizei actuale a credinței, în Europa, este decăderea morală înfățișată prin lipsa de respect față de viață, uciderea în masă a embrionului uman, eutanasiile, dezmățul sexual, anticoncepția, plaga divorțurilor, a separării, a narcomaniei etc. Îndepărtarea sistemului de valori creștine aduce întotdeauna cu sine putere totalitară criminală, iar în final, autodistrugere. Din această cauză sunt atât de periculoși politicienii care susțin avortul, eutanasiile, pornografia și relativismul moral. Sfântul Părinte a avertizat: „În multe țări, după căderea ideologiei care a legat politica de viziunea totalitară a lumii – în special a marxismului – astăzi apare o amenințare nu mai puțin serioasă, negarea drepturilor de bază ale omului și din nou atragerea de către politică până și a identității și trebuinței religioase, înrădăcinată în inima fiecărei persoane: aceasta este amenințarea alierii democrației cu relativismul etic care privează viața socială civilă de punctul de reper moral temeinic, prădându-l în mod radical de capacitatea de cunoaștere a adevărului. Dacă nu există nici un adevăr final conducător pentru acțiunile politice și care să-i dea o direcție, este ușor de a instrumentaliza ideile și convingerile care le stabilesc puterea. Istoria învață că democrația fără valori cu ușurință se metamorfozează în totalitarism evident sau camuflat.” (Veritas splendor, p. 101).

de salvare a conștiinței morale a omului ?” – scrie Ioan Paul al II-lea (Să treci pragul speranței, p. 140-141).

Iadul este ultima consecință de îndepărtare a lui Dumnezeu de către om. Acesta este un proces care are loc în decursul întregii vieți pământești. Fiecare păcat conștient și de bunăvoie adâncește în om egoismul, distrugând în el capacitatea de iubire. Dacă înrobirea de către păcat este atât de mare, încât în om este distrusă capacitatea de primire și de răspuns la iubirea lui Isus Cristos, atunci o astfel de persoană, în momentul morții, cu ură îndepărtează iubirea lui Dumnezeu. Iar acesta este iadul. Astfel de oameni vor fi definitiv excluși din împărăția lui Dumnezeu. „Dumnezeu nu permite să-L desconsideri. Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică” (Ga 6,8). Sf. Pavel avertizează: „Și faptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoriile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte, cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (Ga 5, 19-21). Acestui tip de lume, în timpul Judecății, Isus Cristos îi va da decizia anatemei: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui!” (Mt 25, 41). Maica Domnului, în cea de-a doua taină de la Fatima, arată modul efectiv de salvare de iad. Acesta este dăruirea lumii Inimii Neprihănite a Fecioarei Maria și rugăciunea rozariului. Sfântul Părinte Ioan Paul al II-lea explică următoarele: „dăruirea lumii Inimii Neprihănite a Fecioarei Maria înseamnă întoarcerea la crucea Fiului. Înseamnă dăruirea lumii Inimii străpuse a Mântuitorului, aducerea înapoi la sursa răscumpărării. Răscumpărarea rămâne în veci mai mare decât păcatul omului și „păcatele lumii”. Puterea de răscumpărare este infinit de mare față de tot răul din om și din lume. Sacrificiul Fecioarei Maria înseamnă primirea ajutorului Ei, dăruirea noastră și a întregii lumi Mântuitorului Nostru Isus Cristos”. Maica Domnului este Cea care ne conduce cel mai sigur pe calea credinței și a încrederii noastre fără margini în Fiul Său Isus Cristos, pentru a ne putea elibera din robia păcatului

Pelerinaj la Fatima, 1982

foto. Arturo Mari

prin puterea infinită a Îndurării. „Doresc încredere de la ființele create de Mine” – spune Isus către Sf. Faustina - „Să nu-i fie teamă să se apropie de mine sufletului slab, păcătos, chiar dacă ar avea mai multe păcate decât nisipul pământului, se topește totul în prăpastia îndurării Mele... Oamenii nu vor cunoaște liniștea până nu se vor întoarce la izvorul îndurării Mele”. Sora Lucia a spus că Maica Domnului de trei ori a repetat „se apropie timpurile din urmă”. Cel mai important mijloc de salvare a omenirii este dedicarea ei Inimii Preacurate și rugăciunea rozariului.

Maria s-a plâns, de asemenea, că nu toate mijloacele de salvare dăruite până acum au fost primite de oameni, de aceea Ea oferă acum lacrimile Sale.

Iubiți cititori! Maica Domnului roagă pe fiecare dintre noi să se unească la opera de iertare a lumii, la salvarea ei, a celor apropiați, a țării și a întregii lumi. Știm că numai iubirea lui Isus poate să învingă toată groaza răului care ne îngreunează pe noi și întreaga omenire. Însă Isus Cristos

are nevoie de consimțământul nostru pentru a putea acționa și a ajunge cu iubirea Sa la cei mai mari păcătoși. Suntem deci chemați să ne unim cu Inima Neprihănitei Fecioarei Maria, pentru a ne învăța credința vie și încrederea, care să se exprime prin :

Întoarcerea de la păcat și viața în concordanță cu normele morale și cu știința Bisericii Catolice;

Rugăciune zilnică a rozariului și meditația Sfintei Scripturi;

Practicarea rugăciunilor în primele zile de vineri și sâmbătă în intenția răscumpărării Preasfintei Inimi a Domnului Isus și a Inimii Neprihănite a Fecioarei Maria pentru păcatele personale și ale lumii;

Mărturisirea păcatelor o dată pe lună și, cât mai des, primirea lui Isus în Euharistie, precum și, dacă este posibil, post cu pâine și apă, miercurea și vinerea. Îndeplinirea acestor rugăminți ale Maicii Domnului de la Fatima este salvarea noastră, a țării și a întregii lumi.

are nevoie de consimțământul nostru pentru a putea acționa și a ajunge cu iubirea Sa la cei mai mari păcătoși. Suntem deci chemați să ne unim cu Inima Neprihănitei Fecioarei Maria, pentru a ne învăța credința vie și încrederea, care să se exprime prin :

Întoarcerea de la păcat și viața în concordanță cu normele morale și cu știința

Bisericii Catolice;

Rugăciune zilnică a rozariului și meditația Sfintei Scripturi;

Practicarea rugăciunilor în primele zile de vineri și sâmbătă în intenția răscumpărării Preasfintei Inimi a Domnului Isus și a Inimii Neprihănite a Fecioarei Maria pentru păcatele personale și ale lumii;

Mărturisirea păcatelor o dată pe lună și, cât mai des, primirea lui Isus în Euharistie, precum și, dacă este posibil, post cu pâine și apă, miercurea și vinerea. Îndeplinirea acestor rugăminți ale Maicii Domnului de la Fatima este salvarea noastră, a țării și a întregii lumi.

Red. ■